

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 334/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 41/2016 a jeho uznesením č. k. 23 Tos 41/2016-48 zo 17. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 41/2016 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho uznesením č. k. 23 Tos 41/2016-48 zo 17. mája 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 23. novembra 2015 sťažovateľ doručil Okresnému súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) návrh na povolenie obnovy konania vedeného vo veci sťažovateľa okresným súdom pod sp. zn. 3 T 183/2014. Následne podaním zo 14. decembra 2015 svoj návrh na povolenie obnovy konania doplnil.

Sťažovateľ uvádza, že v návrhu na povolenie obnovy označeného konania uviedol ako dôvod existenciu troch nových dôkazov, ktoré boli spôsobilé privodiť iné rozhodnutie o jeho vine, a to: „1.) *Záznam z diagnostického pohovoru v* [REDACTED]

2.) *Zoznam evidovaných disciplinárnych odmien a vyhodnotenie plnenia programu zaobchádzania,*

3.) *Výpis o evidovaných pohľadávkach odsúdeného, kompletne údaje ku dňu 27. 11. 2015.*“ Tieto dôkazy podľa neho smerovali k preukázaniu jeho neviny zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 a 3 písm. c) Trestného zákona, za ktorý bol uznaný za vinného v konaní okresného súdu pod sp. zn. 3 T 183/2014 a za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov nepodmienečne.

Okresný súd 25. januára 2016 na verejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 2 Nt 21/2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy už označeného konania zamieta, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd mal v odôvodnení svojho uznesenia uviesť, že „*diagnostický pohovor z 8. 10. 2013, ktorý v pôvodnom konaní nebol známy, nebol spôsobilý na to, aby odôvodnil iné rozhodnutie v pôvodnom konaní*“. Podľa sťažovateľa okresný súd síce «*sám uznal, že v tomto „diagnostickom pohovore“ sťažovateľ neodmietol*

prácu (pracovné zaradenie), avšak vzápätí tento dôkaz porovnával s už existujúcimi dôkazmi – správami [REDACTED], podľa ktorých sťažovateľ údajne „neprejavil záujem o prácu“. Podľa neho je evidentné, že nový dôkaz – diagnostický pohovor preukázal, že záujem o prácu prejavil. Uvedené teda vyvracia skutkové zistenia okresného súdu vykonané v pôvodnom konaní, ktoré vychádzali len zo správ [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „ústav“). Sťažovateľ uvádza, že vo svojom návrhu poukázal aj úpravu zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „sú podmienky výkonu práce odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody viazané na poskytnutie prvotného súhlasu odsúdeného... Následne, po udelení takého súhlasu je už ďalšie zaradovanie do práce výlučne úlohou príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody.“. Zastáva preto názor, že keďže pri diagnostickom pohovore vyslovil súhlas so zaradením do práce, nebolo už jeho povinnosťou vyvíjať ďalšie aktivity, aby došlo k jeho zaradeniu do práce, ale ústav bol povinný ho predviesť pred tzv. zaradovaciau komisiu, ktorá mala rozhodnúť, na akú prácu bude zaradený. Až vtedy, ak by túto prácu odmietol, musel by o tom existovať nejaký záznam. Žiaden takýto dôkaz však neexistuje. Okresný súd podľa neho preto „svojevoľne a arbitrárne vyvodil skutkové závery, že ide o dôkaz nespôsobilý vyvrátiť pôvodné skutkové závery, ktoré boli podkladom pre jeho odsúdenie“. O svojevoľi v postupe okresného súdu svedčí podľa neho aj to, že okresný súd vykonal skutkové zisťovanie a hodnotenie dôkazu, ktoré malo prináležať súdu, ktorý ho uznal za vinného.

Vo vzťahu k ďalším dvom dôkazom mal okresný súd uviesť, že tieto už boli riešené v rámci prípravného konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 3 T 183/2014. Podľa sťažovateľa sa však uvedené nezakladá na pravde, pretože ak by to tak bolo, okresný súd mal túto skutočnosť riadne vyargumentovať a odôvodniť, najmä mal uviesť, kde v spise okresného súdu pod sp. zn. 3 T 183/2014 sa nachádza zmienka o tom, že sa tým okresný súd v pôvodnom konaní už zaoberal. Zároveň poukazuje na to, že ak by neprejavil záujem o prácu, musel by nahradiť štátu trovy výkonu trestu a tiež by mu za to mohol byť uložený aj disciplinárny trest. K ničomu podobnému však nedošlo.

Okresný súd mal vo svojom uznesení tiež uviesť, že sťažovateľ nevedel odôvodniť, prečo nie je v správach ústavu uvedená pravda. Podľa sťažovateľa, keďže on nepozná myšlienkové pochody autora spomínaných správ, tak sa k tomu ani nemôže vyjadrovať. Okresný súd mal v tejto veci vypočuť práve toho, kto predmetné správy vypracoval, aby vysvetli, prečo je v správach uvedené, že neprejavil záujem o prácu, naopak, v jeho osobnom spise je zas uvedený presný opak, teda že pracovať chcel.

Sťažovateľ tiež uvádza, že okresný súd mal uviesť, že sťažovateľ nenahlásil svoju vyživovaciu povinnosť, aby mohlo byť výživné počas výkonu trestu zrážané z pracovnej odmeny. Podľa sťažovateľa aj v tomto prípade na seba okresný súd *„prevzal rozhodovaciu právomoc a právomoc úplného zisťovania skutkového stavu v rozsahu, v akom to vykonáva súd v rámci hlavného pojednávania“*. Napriek tomu, že okresný súd v tomto smere vykonal nenáležité hodnotenie skutkovej okolnosti, nenahlásenie vyživovacej povinnosti podľa neho ešte nenapĺňa objektívnu stránku skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona.

Z uvedeného je podľa neho zrejmé, že okresný súd zamietol jeho návrh bez náležitého preskúmania jeho dôvodnosti, jeho rozhodnutie je preto svojvoľné, v rozpore s objektívnou realitou a arbitrárne. Sťažovateľ preto proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť.

Krajský súd však svojím uznesením sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietol ako nedôvodnú. Podľa sťažovateľa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len stručne konštatoval, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu. Vôbec sa nezaoberal argumentáciou, ktorú sťažovateľ predniesol prostredníctvom svojej sťažnosti a *„mimo rámec namietaných skutočností uvádzal, že sťažovateľ sa k činu doznal a... vyživovaciu povinnosť nenahlásil“*. Zastáva názor, že ani krajský súd neodstránil nedostatky konania a rozhodnutia okresného súdu. Krajský súd sa vôbec nezaoberal nosnými námietkami jeho sťažnosti, že bolo porušené jeho právo na odôvodnenie rozhodnutia, a okresný súd rozhodol zjavne svojvoľne.

Sťažovateľ na základe už uvedeného zastáva názor, že tak uznesenie okresného súdu, ako aj napadnuté uznesenie krajského súdu sú zjavne protirečivé, popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, sú jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, a preto porušujú jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ich skutkové a právne závery sú zjavne nedôvodné a arbitrárne.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1.) Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Trenčín postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos/41/2016 a jeho uznesením zo dňa 17. 5. 2016 sp. zn. 23 Tos/41/2016-48 porušené bolo.

2.) Uznesenie Krajského súdu Trenčín zo dňa 17. 5. 2016 sp. zn. 23 Tos/41/2016-48 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu Trenčín, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3.) [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000 €, ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

Priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že keďže vo veci konajúce súdy hrubým spôsobom ignorovali nové dôkazy a tieto vyhodnotili zjavne svojvoľne, zasiahli aj do jeho osobnostných práv, a to tým spôsobom, že bol zbytočne vystavený stavom úzkosti, neistoty a frustrácie. Z tohto dôvodu len konštatovanie porušenia označených práv podľa neho nemôže predstavovať dostatočné zadostučinenie.

Keďže sa sťažovateľ v čase podania sťažnosti nachádzal v ústave na výkon trestu, nemá žiaden hnutel'ný ani nehnuteľný majetok, ani príjem na úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, preto žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, ktorý ho v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom bude zastupovať.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd

nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovateľ porušenie označených práv odôvodňuje tým, že napadnuté uznesenie krajského súdu je zjavne svojvoľné a arbitrárne, krajský súd nenapravil nedostatky konania a rozhodnutia okresného súdu. Sťažovateľ napáda aj skutkové a právne závery uznesenia krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie je medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

Ústavný súd zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len

vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Ústavný súd preto v zásade nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil napadnuté uznesenie krajského súdu.

Krajský súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú. Krajský súd sa po preskúmaní spisového materiálu, s prihliadnutím aj na nové listinné dôkazy predložené sťažovateľom a jeho tvrdenia v celom rozsahu stotožnil so zamietajúcimi dôvodmi okresného súdu, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: *„Okolnosti uvádzané odsúdeným v konaní o obnove konania, teda boli súdu známe už v predchádzajúcom konaní. Z hľadiska zavinenia odsúdeného ich súd neakceptoval v rámci obrany odsúdeného, a ani akceptovať nemohol. Aj podľa názoru krajského súdu, tieto okolnosti aj v prípade ich preukázania nemôžu nijako ovplyvniť predchádzajúce odsudzujúce rozhodnutie, či už z hľadiska viny odsúdeného, ako aj z hľadiska uloženého trestu.*

Z uvedených dôvodov dospel preto krajský súd k záveru, že súd prvého stupňa správne postupoval, pokiaľ návrh na povolenie obnovy odsúdenému zamietol, pričom námietky uvedené v sťažnostiach odsúdeného voči tomuto uzneseniu nepovažoval krajský súd za dôvodné.“

Keďže sa krajský súd stotožnil so zamietajúcimi dôvodmi okresného súdu, bolo na mieste, aby ústavný súd prihliadol aj na odôvodnenie uznesenia tohto súdu.

Okresný súd uznesením zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vo veci sťažovateľa vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 T 183/2014, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku, čo odôvodnil takto: „... *aj keď odsúdený... argumentoval, že diagnostický pohovor z 08. 10. 2013, ktorý v pôvodnom konaní nebol známy, spolu s ďalšími predloženými listinnými dôkazmi by mohol spolu so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, podľa názoru súdu predložené listinné dôkazy, spolu so skôr známymi a vykonanými dôkazmi by podľa názoru súdu neboli spôsobilé na to, aby odôvodnili iné rozhodnutie v pôvodnom konaní. V súvislosti s diagnostickým pohovorom z 08. 10. 2013 je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že sa jedná, o nástupný pohovor s odsúdeným... po jeho preradení do [REDAKOVANÉ]. Je síce pravdou, že podľa uvedeného diagnostického pohovoru odsúdený... neodmietol pri tomto pohovore pracovné zaradenie. Na strane druhej z listinných dôkazov na čísle listu 59, 69, 70, ktoré boli zaslané vyšetrovateľovi už po dátume 08. 10. 2013 a ktoré boli známe už v rámci prípravného konania vo veci Okresného súdu Prievidza číslo 3 T 183/2014 vyplýva, že odsúdený... ponúknutú prácu v rámci výkonu trestu odmietol. V rámci výsluchu na verejnom zasadnutí, nevedel vysvetliť prečo podľa jeho názoru, ak to nie je pravda v uvedených správach z [REDAKOVANÉ] je uvedená nepravda. Pokiaľ sa týka nahlásenia, respektíve nenahlásenia vyživovacej povinnosti vo výkone trestu, aj keď prevzal potrebné doklady na to, aby počas výkonu trestu mu mohla byť z odmeny zrážaná vyživovacia povinnosť, je zrejmé že tieto doklady poškodenej nezaslal. V súvislosti s podaným návrhom na povolenie obnovy konania považuje samosudca za podstatnú tú skutočnosť, že otázky, ktoré uviedol ako dôvody na povolenie obnovy konania, s*

výnimkou diagnostického pohovoru z 8. 10. 2013, boli riešené už v rámci prípravného konania vo veci Okresného súdu Prievidza číslo 3 T 183/2014, odsúdený... o týchto skutočnostiach bol informovaný, pričom dokonca potom čo samosudca vydal vo veci trestný rozkaz a podal voči nemu odpor, uvedený odpor na hlavnom pojednávaní vzal späť. Podľa názoru samosudcu jediná nová skutočnosť, diagnostický pohovor z 08. 10. 2013, sama o sebe, a v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi by neodôvodnila iné rozhodnutie vo veci Okresného súdu Prievidza číslo 3 T 183/2014 a preto samosudca návrh na povolenie obnovy konania zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394.“

Ako z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po poukázaní na všetky dôkazy, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, uzavrel, že sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy označeného konania odôvodňoval skutočnosťami, ktoré už boli okresnému súdu známe v pôvodnom konaní. Jediný nový dôkaz (záznam z diagnostického pohovoru z 8. októbra 2010, pozn.), ktorý sťažovateľ predložil, by podľa jeho záverov vo veci sťažovateľa nemohol odôvodniť iné meritórne rozhodnutie, než aké bolo vydané v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 183/2014, pričom tento svoj záver aj odôvodnil. Krajský súd sa s týmito jeho závermi stotožnil a už len stručne poukázal na dôkazy vykonané vo veci, ktoré ho presvedčili o pravdivosti rozhodnutia okresného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom konaní postupoval v medziach svojej právomoci a v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Napadnuté uznesenie krajského súdu sa na prvý pohľad môže javiť ako stručné, avšak v spojení s uznesením okresného súdu, prihliadajúc na ustálený právny názor ústavného súdu, podľa ktorého prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), ho možno považovať za ústavne udržateľné. Ústavný súd preto konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia vzhľadom na okolnosti a podstatu posudzovaného prípadu je dostatočné a akceptovateľné tak z hľadiska trestného práva, ako aj ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov alebo právo na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v petite sťažnosti.

Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takejto žiadosti vyhovie, ak to odôvodňujú osobné, majetkové a zárobkové pomery žiadateľa a ak nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nárokov na ochranu ústavnosti. Ústavný súd v tomto prípade upustil od rozhodovania o tejto žiadosti z dôvodov procesnej ekonómie, pretože ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku by podľa názoru ústavného súdu nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2017